

falder, at Faren for, at Lovgivningsmagten, som altid har anset sig berettiget til at lovgive om vigtige Forhold angaaende Tienden, uden at tage Hensyn til Ejernes Ønske, f. Eks. ved at afskaffe Tiendeydelse i Kærven, fastsætter byrdefulde Regler angaaende Tiendens Ydelse, Fortrinsret, *Beskatning* m. v., ligeledes bortfalder m. m.

Vel ville Tiendeejerne ifølge Lovforslaget ikke faa fuldt ud 25 Gange Tienden, idet Skattens Kapitalværdi fradrages, saa at der gennemsnitlig kun vil blive netto ca. 24 Gange Tienden i Behold, men ogsaa dette Beløb kan taale Nedsættelse, uden at gaa Ejerne for nær. *De nævnte 3 Medlemmer* foreslaa at forandre 25 til 23 og bemærke herom yderligere, at Lovgivningen ved andre Lejligheder har anvendt Multiplikator 20, saasom ved Hartkorns-Egalisationen (1850) og ved Loven af 29de Marts 1867 om Skyldsætning i de forhen slesvigske Distrikter.

I Forbindelse hermed foreslaa *de samme 3 Medlemmer*, at *Yderne* skulle betale 20 Gange Tienden i Stedet for 18. Selv derved opnaa de følgende Fordele:

1. at en *meget lav Kapitelstakst* lægges til Grund,
2. at *de straks slippe for en Femtedel* af Tienden,
3. at de ved at betale $4\frac{1}{2}$ pCt. aarlig af en Afløsningssum lig $\frac{4}{5}$ af Tienden eller med andre Ord **ni Tiendedele** af Tienden ere *fuldstændig færdige med al Tiendeydelse eller Vederlag derfor om $55\frac{1}{2}$ Aar.*

Efter disse 3 Medlemmers Forslag gøres der kun Krav paa Imødekommen fra Tiendeejere og Tiendeydere, saaledes at hine faa 2 Gange Tienden *mindre* end foreslaaet, og disse betale 2 Gange Tienden *mere* end foreslaaet. Af de 7 Gange Tienden, som udgør Forskellen mellem 25 og 18, vil der altsaa blive *3 Gange Tienden tilbage. Dette Beløb skulde saaledes blive Statskassens Bidrag.* Men heri afgaar Skattens kapitaliserede Værdi. Da 3 Gange

Tienden udgør ca. 16 Mill. Kr. og Skattens Kapitalværdi er ca. $6\frac{1}{2}$ Mill. Kr., bliver der *kontant at udrede af Statskassen ca. $9\frac{1}{2}$ Mill. Kr.*

Efter hvad der foran er oplyst om Fordelen ved Optagelse af et Stats-Tiendelaan, vil denne Sum omtrent indvindes herved.

Staten kan altsaa ved Hjælp af de halvaarlige Ydelser af den Tiendeyderne paahvilende Del af Afløsningssummen, naar deres Andel sættes til 20, forrente og tilbagebetale et Laan, der er stort nok til at betale Tiendeejerne 23 Gange Tienden ÷ Skattens Kapitalværdi.

Følgelig kan Tiendeafløsning til 23 — naar Tiendeyderne betale 20 — ske uden nævneværdig Udgift for Statskassen. Hertil kommer endelig, at hele den ret betydelige Udgift til *Tiendeafløsningsbanken spares.*

Det skal herved endnu tilføjes, at de *Embedsmænd*, der ere benificerede med Tiender, selvfølgelig ere anderledes stillede ved Afløsning, end *Ejerne* af Tiender. Billighed tilsiger derfor, at der ydes *Sognepræster* et Tilskud til det Tab i Indtægter, de ville lide ved det her nævnte Forslag. Dette Tilskud bør formentlig sættes til 4 pCt. aarlig Rente af 2 Gange Tienden (= 4,625 Mill. Kr.) eller i alt 185,000 Kr. aarlig.

De to Medlemmer af Udvalget, H. N. Hansen og Rottbøll, tiltræde, som det alt fremgaar af det foregaaende, Lovforslaget i de allerfleste af dets Hovedbestemmelser. Dette gælder saaledes navnlig Bestemmelsen om Tiendeverdelaagets Ydelse med det 25-dobbelte Kapitaliseringsbeløb efter Kapitelstaksterne 1892—1901 ÷ Afgiftsbeløbet og om dette Erstatningsbeløbs Tilvejebringelse med $\frac{18}{25}$ fra Tiendeyderne og $\frac{7}{25}$ fra Statskassen, idet det ved **Tvangsafløsning** vil være *urigtigt* at lægge andre Beløb til Grund.

Kun paa eet Hovedpunkt kunne vi